

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 16.3.2011
KOM(2011) 125 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

Fjernelse af usikkerheder om internationale pars formueretlige forhold

{KOM(2011) 126 endelig}
{KOM(2011) 127 endelig}
{SEK(2011) 327 endelig}
{SEK(2011) 328 endelig}

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

Fjernelse af usikkerheder om internationale pars formueretlige forhold

1. INDLEDNING

Hovedformålet med oprettelsen af et europæisk retligt område er at skabe retssikkerhed for EU-borgerne og en let adgang til domstolene i forbindelse med tværnationale sager. I den henseende har Den Europæiske Union vedtaget forskellige instrumenter.

Det fremgår af rapporten om unionsborgerskab 2010, som Kommissionen fremlagde den 27. oktober 2010¹, at der fortsat er en række hindringer for fuld udøvelse af de rettigheder, der følger af unionsborgerskabet, navnlig hvad angår retten til fri bevægelighed. Blandt de hindringer, Kommissionen har identificeret, er usikkerhed om de formueretlige forhold for internationale par, der er statsborgere i forskellige medlemsstater eller opholder sig i en anden medlemsstat end oprindelsesmedlemsstaten.

Omkring 16 millioner (13 %) af de omkring 122 millioner ægteskaber i EU er indgået på tværs af grænserne. Ud af de 2,4 millioner ægteskaber, der blev indgået i EU i 2007, tilhørte 300 000 par denne kategori; det samme var tilfældet for 140 000 skilsmisser (13 %) af de 1 040 000 skilsmisser, der blev bevilget i EU samme år. Endvidere ophørte 8 500 registrerede partnerskaber, og 1 266 opløstes efter en af partnernes dødsfald.

På grund af de forskelle, der er mellem de forskellige nationale retssystemer, befinder internationale par sig ofte i en situation med uforudsete og nu og da kedelige konsekvenser for forvaltningen af deres formuegoder.

Når et parforhold opløses ved skilsmisse, separation eller efter en af partnernes dødsfald, står parret eller den længstlevende over for en række vanskeligheder, der bl.a. vedrører deling af de goder, der er erhvervet, mens samlivet varede, hvilket nedenstående eksempel viser:

Et græsk-ungarsk par gifter sig i Grækenland, hvor det lever tre år sammen. Efter denne periode beslutter parret at bosætte sig i Ungarn. Efter to år i Ungarn opløses ægteskabet. Ifølge græsk ret er bodelingen reguleret af græsk lovgivning i medfør af lovvalgsreglen (tilknytningsfaktoren er ægtefællernes fælles sædvanlige opholdssted på tidspunktet for indgåelse af ægteskabet). Ifølge gældende ungarsk ret er det imidlertid den ungarske lov, der regulerer bodelingen (tilknytningsfaktoren er ægtefællernes fælles sædvanlige opholdssted på tidspunktet for skilsmisse).

Hvordan afgøres det, hvilken ret der har kompetence? Parret har boet i Grækenland, men også i Ungarn. Skal delingen af parrets formuegoder behandles efter de græske eller ungarske regler?

¹ Rapport om unionsborgerskab 2010: Afskaffelse af hindringerne for unionsborgernes rettigheder, KOM(2010) 603.

Hvis den ungarske ægtefælle i dette eksempel mener, at den ungarske lov stiller ham bedst, da den giver den bedste beskyttelse af hans interesser, kan han skynde sig at indbringe sagen for en ungarsk ret. I det tilfælde taler man om "kapløb til retten". Ifølge de nuværende regler kan den bedst informerede ægtefælle således anlægge sag og placere den anden ægtefælle i en ringere situation.

De regler, der på nuværende tidspunkt finder anvendelse på internationale pars formueforhold, giver ikke mulighed for at forhindre denne situation og giver ikke den retssikkerhed, der er nødvendig, hvad angår forvaltningen og delingen af sådanne pars formuegoder.

2. Retlig ramme

EU er ved at udvikle en politik, der skal gøre livet lettere for borgerne, herunder navnlig internationale par, i de tværnationale situationer, de måtte befinde sig i.

Der er således vedtaget forskellige instrumenter inden for international privatret, navnlig på det familieretlige område bl.a. med "Bruxelles II bis"-forordningen af 27. november 2003² og "Rom III"-forordningen, der blev vedtaget den 20. december 2010³.

Når et internationalt par beslutter at søge om skilsmisse eller separation, giver reglerne i "Bruxelles II bis"-forordningen ægtefællerne mulighed for at afklare, hvilken domstol der har kompetence til at træffe afgørelse om deres skilsmisse, og hvordan afgørelsen efterfølgende kan udveksles fra en medlemsstat til en anden og anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat end den, hvor afgørelsen er truffet.

"Rom III"-forordningen har til formål at supplere disse regler ved at give ægtefællerne mulighed for at vælge, hvilken lov der skal finde anvendelse på deres skilsmissesag. Forordningen er et resultat af et forstærket samarbejde⁴ om lovvalgsregler i forbindelse med skilsmisse, som er det første eksempel på forstærket samarbejde.

Disse instrumenter giver retssikkerhed, forudsigelighed og en øget fleksibilitet for ægtefællerne i forbindelse med skilsmisse- og separationssager. De giver mulighed for på basis af objektive kriterier at bestemme, hvilken lov der finder anvendelse, og hvilken ret der har kompetence.

Men ingen bestemmelser i disse instrumenter løser spørgsmål af international privatretlig karakter, der opstår vedrørende formueforholdet for internationale par.

Det samme gælder forslaget til forordning på det arveretlige område, der er ved at blive forhandlet⁵. Dette forslag har til formål at gøre det muligt for borgere, der har deres

² Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27.11.2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældres ansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000, EUT L 338 af 23.12.2003.

³ Rådets forordning (EU) nr. 1259/2010 af 20.12.2010 om indførelse af et forstærket samarbejde om lovvalgsreglerne i forbindelse med skilsmisse og separation, EUT L 343 af 29.12.2010, s. 10.

⁴ 14 medlemsstater deltager i dette forstærkede samarbejde: Tyskland, Østrig, Belgien, Bulgarien, Spanien, Frankrig, Italien, Letland, Luxembourg, Malta, Portugal, Rumænien og Slovenien.

⁵ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis, KOM(2009) 154.

opholdssted i Den Europæiske Union, at tilrettelægge arven efter dem og på effektiv vis sikre rettighederne for arvinger og andre af afdødes pårørende samt boets kreditorer. Men de formueretlige retsvirkninger af ægteskab og registreret partnerskab er ikke omfattet af dette forslag.

3. FORMUERETLIGE ASPEKTER: BAGGRUNDEN FOR ET INITIATIV NU

I Stockholmprogrammet - Et åbent og sikkert Europa i borgernes tjeneste og til deres beskyttelse⁶ - opfordrede Det Europæiske Råd til at udvide den gensidige anerkendelse til områder, som er væsentlige for borgernes dagligdag. Spørgsmål i tilknytning til de formueretlige følger af separation er udtrykkeligt nævnt som et af disse områder⁷.

I øvrigt har Europa-Parlamentet⁸ støttet et initiativ fra Kommissionen om formueforholdet mellem ægtefæller og understreget, at prioriteterne på det civilretlige område bør være at opfylde borgernes behov ved at forenkle de retlige mekanismer og indføre procedurer, der er enklere, mere gennemskuelige og mere tilgængelige.

Allerede i juli 2006 offentliggjorde Kommissionen en grøn bog om lovkonfliktregler i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller⁹, herunder spørgsmålet om retlig kompetence og gensidig anerkendelse. Den gav mulighed for at iværksætte en bred offentlig høring, hvis resultater bekræftede behovet for at råde over instrumenter på EU-plan både vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller og de formueretlige retsvirkninger af registrerede partnerskaber.

For fuldt ud at leve op til borgernes forventninger mener Kommissionen, at tiden er inde til at supplere den eksisterende retlige ramme og indføre bestemmelser om de formueretlige forhold. I overensstemmelse med rapporten om unionsborgerskab 2010 fremlægger Kommissionen derfor forslag, der skal give klare svar på de spørgsmål, der opstår for internationale par på disse områder.

4. EN INTERNATIONALPRIVATRETTLIG TILGANG FOR BORGERNE

Forvaltning af ægtefællers formuegoder i løbet af samlivet, herunder også i forbindelse med forholdets ophør, er reguleret af medlemsstaternes nationale ret.

De materielle regler for formueforholdet mellem ægtefæller er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat, selv om de fleste medlemsstater skelner mellem lovbestemte formueordninger og aftalemæssige formueordninger. Lovbestemte ordninger er reglen, når ægtefællerne ikke

⁶ EUT C 115 af 4.5.2010.

⁷ Disse spørgsmål blev allerede nævnt i 1998 i Wienerhandlingsplanen, EFT C 19 af 23.1.1999, og to år senere i programmet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, EFT C 12 af 15.1.2001.

⁸ Europa-Parlamentets beslutning af 25. november 2009 om Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet – et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i borgernes tjeneste – Stockholmprogrammet og Europa-Parlamentets beslutning af 23. november 2010 om civilretlige, erhvervsretlige, familieretlige og internationalprivatretlige aspekter af handlingsplanen om gennemførelse af Stockholmprogrammet.

⁹ KOM(2006) 400, grøn bog om lovkonfliktregler i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller, herunder spørgsmålet om retlig kompetence og gensidig anerkendelse {SEK(2006) 952}.

vælger andet. Når ægtefællerne foretager et valg, tales der om en aftalemæssig formueordning.

De formuegoder, som ægtefællerne besidder eller erhverver, vil – eller vil ikke - blive betragtet som tilhørende begge ægtefæller afhængig af de formueretlige regler, der finder anvendelse. Hvis der er tale om fælleseje, vil en del af eller alle de goder, der besiddes eller erhverves af en ægtefælle, blive fælles ejendom og således tilhøre begge ægtefæller, mens goderne i tilfælde af særeje vil tilhøre henholdsvis den ene eller den anden ægtefælle. Disse generelle principper anvendes forskelligt i medlemsstaternes lovgivning.

Registreret partnerskab regulerer samlivet mellem to personer, der lever i et parforhold, og som har registreret deres partnerskab hos en offentlig myndighed i deres opholdsland. Der er tale om en nyskabelse, som lovgivningen i fjorten medlemsstater på nuværende tidspunkt giver mulighed for¹⁰. Ligesom ægteskab har registreret partnerskab formueretlige retsvirkninger for partnerne, der reguleres af national ret. Forskellene mellem de nationale regler er endnu mere markante end reglerne om formueforholdet mellem ægtefæller.

Som det er tilfældet for de materielle retsregler, er der store forskelle mellem de nationale internationalprivatretlige regler for internationale pars ejendomsrettigheder. Denne situation giver ikke en tilfredsstillende retssikkerhed for par, der har besluttet at udnytte deres ret til fri bevægelighed.

For at råde bod på disse forskelle kan man forestille sig tre tilgange på EU-plan for at give borgerne den nødvendige retssikkerhed:

- en første løsning, som allerede anvendes i praksis, går ud på at lade medlemsstaterne finde løsninger inden for rammerne af bilaterale aftaler. Den tysk-franske aftale fra februar 2010¹¹ er et eksempel på en sådan tilgang. Men selv om sådanne aftaler giver andre medlemsstater mulighed for at tilslutte sig (som det er tilfældet med den fransk-tyske aftale), kan de ikke løse alle de praktiske problemer, der opstår, og derfor heller ikke give et fuldstændigt svar på EU-plan

- en anden tilgang kunne være at harmonisere de materielle retsregler, der regulerer de formueretlige retsvirkninger af ægteskab og registreret partnerskab. Denne tilgang er imidlertid udelukket i medfør af traktaterne, der ikke tillægger EU kompetence på disse områder, og i øvrigt heller ikke vedrørende de former for samliv, der ligger til grund for disse formueretlige situationer, nemlig ægteskab og registreret partnerskab

- en tredje tilgang, som er mulig ifølge traktaterne, indebærer, at der på EU-plan vedtages internationalprivatretlige regler for de formueretlige retsvirkninger af ægteskab og registreret partnerskab.

Derfor foreslår Kommissionen således som meddelt i handlingsplanen om gennemførelse af Stockholmprogrammet af 20. april 2010¹² følgende initiativer:

¹⁰ Belgien, Danmark, Tyskland, Finland, Frankrig, Ungarn, Irland, Luxembourg, Østrig, Nederlandene, Den Tjekkiske Republik, Det Forenede Kongerige, Slovenien og Sverige.

¹¹ Bilateral aftale mellem Tyskland og Frankrig undertegnet i februar 2010 om indførelse af en frivillig ordning for formueforholdet mellem ægtefæller med deling af erhvervet ejendom.

¹² KOM(2010) 171 endelig.

- et forslag til Rådets forordning om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller
- et forslag til Rådets forordning om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende de formueretlige retsvirkninger af registrerede partnerskaber.

Selv om de to forslag ligner hinanden meget, hvad angår struktur og indhold, mener Kommissionen, at der bedre kan tages højde for disse samlivsformers særlige karakteristika med to forskellige retsakter end med en, der dækker begge former for samliv. Ægteskab og registreret partnerskab er juridisk set forskellige institutioner i EU. Ægteskabet er en juridisk institution, der har eksisteret længe, og som findes i alle 27 medlemsstater, mens det registrerede partnerskab er en nyere juridisk institution, der kun findes i fjorten medlemsstater, således som nævnt ovenfor. Derfor er nogle af de foreslåede juridiske tilgange nødvendigvis forskellige for de to former for samliv.

Da både ægteskab og registreret partnerskab endvidere - afhængig af hvilken medlemsstat der er tale om – kan indgås både af par af modsat køn og af par af samme køn, er de to forslag neutrale ud fra et kønsmæssigt synspunkt¹³. Da formålet er at give et klart svar på de problemer, som internationale par oplever på dette område, vil to separate instrumenter gøre det nemmere og klarere for borgerne og de berørte erhverv at anvende de regler, der gælder for de to forskellige samlivsformer.

Da de to forslag hænger nøje sammen, vil de blive tilpasset samtidig som en pakke for at understrege, at Kommissionen er fast besluttet på at lette dagligdagen for internationale par, hvad enten de har indgået ægteskab eller registreret partnerskab. Kommissionen opfordrer Rådet til at følge samme overordnede tilgang.

De to forslag er neutrale på det skattemæssige plan og medfører ingen ændringer i medlemsstaternes nationale skattelovgivning.

5. OVERHOLDELSE AF DE GRUNDLÆGGENDE RETTIGHEDER

I overensstemmelse med strategien for Den Europæiske Unions effektive gennemførelse af chartret om grundlæggende rettigheder¹⁴ har Kommissionen sikret sig, at de to forslag overholder de rettigheder, der er fastsat i chartret.

De krænker ikke retten til respekt for privatliv og familieliv eller retten til at indgå ægteskab og til at stifte familie i overensstemmelse med de nationale love, jf. artikel 7 og 9 i chartret.

Ejendomsretten, jf. artikel 17 i chartret, styrkes. Forudsigeligheden, hvad angår lovvalg for parrets goder, vil give ægtefællerne eller de registrerede partnere bedre mulighed for at udnytte deres ejendomsret.

¹³ F.eks. vil et ægteskab mellem personer af samme køn, som er tilladt ifølge portugisisk ret, blive behandlet på samme måde som et ægteskab mellem personer af modsat køn i medfør af forslaget om formueforholdet mellem ægtefæller. Et registreret partnerskab kan i Frankrig indgås mellem personer af modsat køn og personer af samme køn, men disse to typer parforhold vil begge være omfattet af forslaget vedrørende de formueretlige retsvirkninger af registrerede partnerskaber.

¹⁴ Meddelelse fra Kommissionen, KOM(2010) 573 af 19.10.2010.

Kommissionen har ligeledes sikret sig, at bestemmelserne i artikel 21 om ikke-forskelsbehandling er overholdt og har i den henseende sikret sig, at de to forslag er kønsneutrale. Der er således ingen sondring på basis af seksuel orientering.

Endelig giver de foreslåede bestemmelser borgerne en bedre domstolsadgang i EU, navnlig ægtepar og par, der har indgået et registreret partnerskab. De fremmer gennemførelsen af artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, der sikrer adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol. Da forslagene opstiller objektive kriterier for at fastslå, hvilken ret der har kompetence, undgås parallelle procedurer og forhastede sagsanlæg fra den mest aktive parts side.

6. FORSLAGENES INDHOLD

Kommissionens forslag tager sigte på at besvare følgende spørgsmål:

- hvilken ret har kompetence til at behandle bodelingen i ægteskaber eller registrerede partnerskaber?
- hvilken lov finder anvendelse på denne bodeling?
- anerkendes og fuldbyrdes afgørelser fra en ret eller kompetent myndighed i en medlemsstat uden problemer i en anden medlemsstat?

6.1. Fastsættelse af den kompetente ret: centralisering af procedurerne og overensstemmelse med de eksisterende retsregler

Forslagene til forordning fastsætter den ret, der har kompetence til at behandle bodelingen i ægteskaber og registrerede partnerskaber. Kommissionen foreslår at centralisere de forskellige procedurer hos en enkelt ret: skilsmisseprocedure, separation og proceduren for bodeling mellem de involverede.

Endvidere bestræbes det at opnå overensstemmelse med de EU-regler for retternes kompetence, der allerede eksisterer eller er foreslået i andre lovgivningsmæssige instrumenter på EU-niveau.

I tilfælde af skilsmisse eller separation vil de retter, der har kompetence på disse områder i medfør af ovennævnte "Bruxelles II bis"-forordningen, få udvidet deres kompetence til at omfatte bodeling som følge af skilsmisse eller separation.

På samme måde vil den ret, der har kompetence på det arveretlige område¹⁵, få sin kompetence udvidet til at omfatte spørgsmål om formueforholdet mellem ægtefæller og mellem registrerede partnere.

Denne centralisering hos en ret vil give betydelige besparelser, som anslås til omkring 2 000 til 3 000 EUR per retssag. Det vil sige, at borgerne ikke skal henvende sig til forskellige retter afhængig af sagsområde, f.eks. boskifte i forbindelse med et registreret partnerskabs opløsning som følge af en partners død.

¹⁵ Ifølge det kommende instrument, der forhandles i øjeblikket.

6.2. Fastlæggelse af, hvilken lov der skal anvendes: ægtefællerne får mulighed for at vælge

Der foreslås forskellige tilgange for ægteskab og registreret partnerskab på grund af de særlige karakteristika for hver af disse samlivsformer.

Ægtefæller får mulighed for at bestemme, hvilken lov der skal anvendes. Der er dog tale om et begrænset valg for at undgå, at ægtefællerne vælger en lov, der ikke har nogen tilknytning til deres ægteskab. Den lov, der vælges, kan være loven på det fælles sædvanlige opholdssted eller loven i den stat, hvor de er statsborgere. Hvis der ikke foretages et lovvalg, opstiller forslaget en liste med objektive tilknytningsfaktorer, der giver mulighed for at bestemme, hvilken lov der finder anvendelse.

Disse løsninger giver mulighed for at tage højde for borgernes mobilitet og respektere ægtefællernes valg og giver samtidig ægtefællerne retssikkerhed. Hvis ægtefællerne ændrer deres sædvanlige opholdssted fra en medlemsstat til en anden medlemsstat, kan de f.eks. uden vanskeligheder ændre den lov, der finder anvendelse på deres formueordning. Denne tilgang er den samme som i ovennævnte nyligt vedtagne "Rom III"-forordning om lovvalg i forbindelse med skilsmisse og separation.

En sådan valgmulighed foreslås ikke for registrerede partnere. Den lov, der finder anvendelse på de formueretlige retsvirkninger af registrerede partnerskaber, defineres præcist i forslaget. Der er tale om den lov, der gælder i det land, hvor partnerskabet er registreret. Da registreret partnerskab ikke er anerkendt i alle EU's medlemsstater, og da der er stor forskel i lovgivningen i de medlemsstater, der anerkender denne samlivsform i deres retssystem, henviser forslaget til loven i registreringslandet.

Denne regel vil dog have den fordel, at der indføres en større gennemsigtighed med hensyn til, hvilken lov der finder anvendelse, når et par indgår et registreret partnerskab, og med hensyn til de mulige formueretlige retsvirkninger i tilfælde af opløsning.

Generelt vil Kommissionen på passende vis informere borgerne om national lovgivning og procedurer vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller og de formueretlige retsvirkninger af registrerede partnerskaber; oplysningerne stilles f.eks. til rådighed på websitet for det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område. Det samme gælder nationale bestemmelser vedrørende retsvirkningen over for tredjemand.

6.3. Anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser: udveksling og hurtig fuldbyrdelse af retsafgørelser i EU

De foreslåede bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter er de samme som i forslaget til forordning på det arveretlige område¹⁶. De er tilpasset de eksisterende civil- og handelsretlige bestemmelser¹⁷.

¹⁶ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis, KOM(2009) 154.

¹⁷ Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1. Et forslag til omarbejdelse af "Bruxelles I"-forordningen blev vedtaget den 14. december 2010, KOM(2010) 748.

De skal sikre fri udveksling af retsafgørelser i Den Europæiske Union og en effektiv fuldbyrdelse af disse i modsætning til i dag, hvor hver medlemsstat anvender sine egne nationale regler for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet på dette område.

Forslagene er de første forslag til foranstaltninger på EU-niveau til regulering af internationale pars formueretlige forhold. De dækker et område, der henhører under familieretten. I henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde træffer Rådet afgørelse med enstemmighed om foranstaltninger vedrørende familieret. Kommissionen har derfor fundet det passende at bevare kontrol med beslutningerne på dette område i den medlemsstat, hvor der anmodes om anerkendelse og fuldbyrdelse. Retsafgørelser, der træffes i en medlemsstat, vil derfor blive anerkendt på grundlag af en eksekvaturprocedure ved retten i den medlemsstat, hvor der anmodes om fuldbyrdelse. Der er tale om en procedure, der indebærer en formel kontrol af de dokumenter, som sagsøger fremlægger, således som den findes i dag på det civil- og handelsretlige område.

Disse nye bestemmelser er et betydeligt fremskridt i forhold til situationen i dag, hvor hver medlemsstat anvender sine egne procedureregler og sine egne begrundelser for at afvise fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser, hvilket i betydelig grad forhindrer udveksling af retsafgørelser på dette område.

I en senere fase og i lyset af evalueringen af gennemførelsen af de foreslåede foranstaltninger og de tilsvarende bestemmelser i ovennævnte "Bruxelles II bis"-forordning vil Kommissionen undersøge, om man kan forestille sig en enklere og mere automatisk procedure.

7. KONKLUSION

De to forordninger, som Kommissionen foreslår, har til formål at forenkle situationen for borgerne på tidspunkter i deres liv, der ofte er vanskelige. De er således et led i opfyldelsen af de forpligtelser, Kommissionen påtog sig i rapporten om unionsborgerskab.

De vil give internationale par en større retssikkerhed, hvad enten de er gift eller har indgået et registreret partnerskab. Når et ægteskab eller partnerskab opløses, vil forslagene give mulighed for at bestemme, hvilken lov der skal finde anvendelse på bodelingen, og hvilken ret der har kompetence. Den frie udveksling af retsafgørelser vil ligeledes ske gennem en automatisk anerkendelse af disse i hele EU, og deres fuldbyrdelse vil forløbe efter en ensartet, forenklet procedure.

De to forslag - sammenholdt med de eksisterende retsregler og initiativer, der er under forhandling - vil således supplere den nuværende retlige ramme og sikre den nødvendige sammenhæng på det civilretlige område, navnlig på det familieretlige område. Som det er tilfældet for andre foranstaltninger på dette område, påvirker de ikke medlemsstaternes materielle ret vedrørende formueforhold mellem ægtefæller og formueretlige retsvirkninger af registrerede partnerskaber. Medlemsstaternes materielle ret henhører fortsat under national kompetence i overensstemmelse med traktaterne.